

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **M. Š.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem,
sídlem Bystrá 2430/12, 193 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2020,
č. j. KUUK/153113/2020/DS/Lin,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 10. 2020, č. j. KUUK/153113/2020/DS/Lin, a rozhodnutí Městské policie Dubí ze dne 20. 7. 2020, č. j. MP-372/EKŘ/2020, **se pro vadu řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2020, č. j. KUUK/153113/2020/DS/Lin, jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Městské policie Dubí ze dne 20. 7. 2020, č. j. MP-372/EKŘ/2020. Tímto rozhodnutím Městská policie Dubí zamítla žalobcovu žádost o obnovu řízení o jeho přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), o kterém bylo pravomocně rozhodnuto v blokovém řízení dne 23. 2. 2020 formou bloku na pokutu na místě nezaplacenou č. A 0854512. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě shrnul, že v době projednání přestupku nevěděl, že měření rychlosti strážníky Městské policie Dubí dne 23. 2. 2020 v 14:19 hod. v obci Srbsice bylo realizováno na základě veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dubí a obcí Srbsice k zajištění úkolů stanovených zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) ze dne 18. 12. 2019 (dále jen „veřejnoprávní smlouva“), k jejímuž uzavření dal žalovaný souhlas rozhodnutím ze dne 10. 1. 2020, č. j. KUUK/002092/2020/5. Ve svém návrhu na obnovu řízení žalobce namítal, že z čl. 2 odst. 4 a čl. 3 odst. 3 uzavřené veřejnoprávní smlouvy je patrné, že obec Srbsice fakticky participovala na výkonu veřejné správy tím, že inkasovala část výnosu z pokut uložených, resp. inkasovaných v příkazním řízení Městskou policií Dubí. Tento postup je podle žalobce nezákonný, neboť měření rychlosti má být součástí celkového dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na pozemních komunikacích; jde o výkon veřejné (státní) správy. Obec Srbsice, která nezřídila městskou policii, nemůže žádným způsobem na veřejné správě participovat, natož z jejího výkonu brát užitky v podobě výnosu z pokut uložených Městskou policií Dubí.
3. Novými a pro žalobce neznámými skutečnostmi a důkazy způsobilými založit důvod k obnově řízení podle něj bylo to, že nevěděl o existenci veřejnoprávní smlouvy ani o tom, že veřejná korporace participuje na výkonu veřejné moci. Nemohl tedy vznést námitky proti postupu strážníků, a proto přistoupil na projednání přestupku v blokovém řízení, což by neučinil, pokud by mu byl znám mechanismus přerozdělení výnosu z uložení pokut, jakož i existence veřejnoprávní smlouvy. Dodal, že se strážníci na místě neprezentovali pověřením k výkonu úkolů stanovených zákonem o obecní policii na území obce Srbsice.
4. Napadenému rozhodnutí žalobce vytýkal, že nereagovalo na jeho odvolací námitky a prakticky se s nimi nevypořádalo. V odvolání namítl, že výroková část rozhodnutí Městské policie Dubí se zjevně týkala jiné žádosti než té, kterou žalobce podal. Správní orgán totiž rozhodoval o žádosti ze dne 17. 4. 2020, ačkoliv žalobce svou žádost městu Dubí doručil dne 15. 4. 2020.
5. Dále v odvolání namítal nepřezkoumatelnost důvodů odvoláním napadeného rozhodnutí, kdy správní orgán tvrdil, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, neboť v důsledku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písařské chyby skutečně „vypadla“ část textu, nicméně žádost byla doplněna o důvody, které byly zřejmé z podnětu k odstranění nečinnosti ze dne 20. 6. 2020. S tím pak podle žalobce souvisel i odkaz správního orgánu na komentářovou literaturu, kdy nebylo zřejmé, z jaké literatury měl vlastně čerpat.

6. V odvolání rovněž poukazoval na to, že uzavření veřejnoprávní smlouvy ze dne 18. 12. 2019 sledovalo nezákonný účel, a to přerozdělení příjmu z pokut a faktickou participaci subjektu veřejného práva – obce Srbice –, který nedisponuje obecní policií, na přestupkovém řízení a jeho hmotnou zainteresovanost na jeho výsledku. Popsané je v přímém rozporu se zákonem č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Tato skutečnost podle žalobce zakládala zákonem předvídaný důvod k povolení řízení o obnově řízení, neboť oprávnění měřit rychlost jízdy vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu stojí na prvku souladnosti se zákonem. Měření rychlosti provedené v rozporu se zákonem je podle žalobce zcela jistě důvodem k povolení obnovy řízení, neboť takové měření rychlosti bylo realizováno zákonem zakázaným způsobem, a tedy může být dobrým důvodem k zrušení rozhodnutí Městské policie Dubí.
7. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí podle něj nepřispívá k ochraně veřejných zájmů a zájmu společnosti na tom, aby byla veřejná moc vykonávána zákonem předvídaným způsobem a nedocházelo k participaci a hmotné zainteresovanosti na výsledcích přestupkových řízení a přerozdělování daní jiným než zákonem předvídaným způsobem. Poukázal rovněž na chybné poučení připojené k napadenému rozhodnutí.
8. V doplnění žaloby, které soudu doručil ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobce namítl, že zejména z čl. 2 odst. 4 a čl. 3 odst. 3 veřejnoprávní smlouvy je zřejmé, že obec Srbice fakticky participuje na výkonu veřejné správy tím, že inkasuje část výnosu z pokut uložených, resp. inkasovaných v příkazním řízení na místě Městskou policií Dubí. Okolnost přerozdělování výnosů z pokut a participace obce Srbice na výnosu z pokut je podle něj zřejmé v rozporu se smyslem a účelem § 92 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, jakož i s vůlí zákonodárce a zájmem na ochraně místních záležitostí veřejného pořádku v rámci působnosti obce. Plynutí výnosu pokut do jednotlivých rozpočtů v souvislosti s příkazovými bloky je dáno zákonem, přičemž ten neobsahuje žádná dispozitivní ustanovení, podle kterých by bylo možné veřejnoprávní smlouvou ujednat jinak. V případě pokut ukládaných za přestupky je třeba v obecné rovině vycházet rovněž z úpravy obsažené v zákoně o obcích, kde je v § 147 odst. 3 uvedeno, že obec vybírá a vymáhá pokuty; výnosy pokut uložených obcí jsou příjmem obce, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Tedy smlouva uzavřená mezi městem Dubí a obcí Srbice podle žalobce zjevně sleduje zakázaný účel, a to obcházení zákona, neboť smyslem a účelem uzavření této smlouvy je mimo jiné i přerozdělení výnosu pokut vybraných v příkazním řízení za přestupky zjištěné v souvislosti s měřením rychlosti vozidel na území obce Srbice, ačkoliv právní úprava toto neumožňuje. S odkazem na § 6, § 7 a § 8 rozpočtových pravidel žalobce uzavřel, že pokud obec Srbice v souvislosti s bezpečností a plynulostí fakticky nevykonávala správní činnosti ani státní správu na základě pověření vyplývajících ze zvláštních zákonů, nemohla inkasovat část z pokut vybraných na území obce.
9. Z uvedených důvodů by soud podle žalobce měl vedle napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumat i veřejnoprávní smlouvu a vydání souhlasu žalovaného s jejím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uzavřením. Smlouvou je podle jeho názoru kromě něj zasažen nejen široký okruh adresátů veřejné správy, ale i samotný veřejný zájem na řádném výkonu veřejné správy v souvislosti s dohledem nad bezpečností a plynulostí silničního provozu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Poukázal přitom na to, že veřejnoprávní smlouva byla platná od 15. 1. 2020, byla řádně zveřejněna a po celou dobu je volně přístupna na stránkách města Dubí. Díky ní je Městská policie Dubí oprávněna k měření rychlosti v obci Srbice, kde by jinak nebyla dána její působnost na tomto území. To, že obec Srbice participuje na základě platné veřejnoprávní smlouvy s Městskou policií Dubí na výkonu veřejné správy tím, že inkasuje část výnosu z pokut uložených za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, podle žalovaného neznamena, že řidiči nejsou povinni tuto rychlost dodržovat. Argumentaci žalobce ohledně toho, že pokud by věděl, že peníze z pokut jdou do rozpočtu obce Srbice, pokutu by nezaplatil, žalovaný označil za nelogickou, neboť peníze z utržených pokut inkasovaných městskou policií jdou vždy do rozpočtu jednotlivých obcí, neboť právě ty jsou zřizovateli městských policií. Uzavřel, že ve svém rozhodnutí vypořádal odvolací námitky, důvod pro povolení obnovy však neshledal.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

11. Žalobce v replice doručené soudu dne 25. 1. 2021 setrval na již vznesených námitkách. K vyjádření žalovaného namítl, že žalovaný ani jiný subjekt veřejného práva nedali široké motoristické veřejnosti najevo, že předmětná veřejnoprávní smlouva existuje a co je jejím obsahem. Jistě po něm nelze požadovat a ani nemá povinnost, aby se seznamoval s koordinačními smlouvami, neboť ty nejsou právními předpisy.
12. Žalobce rovněž uvedl, že poukazoval na to, že se strážníci na místě neprezentovali pověřením k výkonu úkolů stanovených zákonem o obecní policii na území obce Srbice. Vyvstává tedy podle něj legitimní otázka, k jakým konkrétním úkolům vzniklo strážníkům na území obce Srbice vlastně oprávnění, a zda vystupovali v souladu s tímto oprávněním a zákonem, s čímž se žalovaný nikterak nevypořádal.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy nesdělili svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
16. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že podle bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 23. 2. 2020, číslo bloku A 0854512, na částku 1 000 Kč, žalobce jako řidič motorového vozidla reg. značky „X“ dne 23. 2. 2020 v 14:19 hodin na silnici I/13 v Srbicích překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když mu po zohlednění tolerance radaru byla naměřena rychlost 61 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Zmíněný pokutový blok žalobce opatřil svým podpisem. Blok byl vystaven a podepsán i příslušníkem Městské policie Dubí.
17. Žalobce se žádostí o povolení obnovy řízení doručenou Městské policii Dubí dne 15. 4. 2020 (vyznačeno na ní však jako „došlo dne“ je nesprávné datum 17. 4. 2020, což byl podle detailu doručky datové zprávy den, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba) domáhal mimo jiné i obnovy řízení ve věci rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 23. 2. 2020, číslo bloku A 0854512. V žádosti uvedl doslova, že se „*dnešního dne 09.04.2020 dozvěděl, že k měření rychlosti strážníky MP Dobí v souvislosti s přestupkovým jednáním ze dne 23.02.2020 na základě Veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dubí a obcí Srbice k zajištění úkonů stanovených zákonem o obecní policii ze dne 18.12.2019 DOZVĚDĚL SE Co ???* K uzavření této smlouvy dal souhlas Krajský úřad Ústeckého kraje a to Rozhodnutím ze dne 10.01.2020 č.j.: KUUK/002092/2020/5“. Jakkoli z uvedené citace není pochyb o tom, že podání bylo v této části neúplné, je podle názoru soudu z návaznosti na jeho další pasáž obsahující jeho námitky proti veřejnoprávní smlouvě zřejmé, že žalobce namítal, že se dne 9. 4. 2020 dozvěděl o tom, že ke změření jeho rychlosti strážníky Městské Policie Dubí **došlo** na základě veřejnoprávní smlouvy, jejímž uzavřením podle žalobce došlo k obcházení zákona, neboť jejím účelem mělo mj. být i zákonem nedovolené přerozdělení výnosů z pokut vybraných v příkazním řízení za přestupky zjištěné v souvislosti s měřením rychlosti vozidel na území obce Srbice.
18. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2020, č. j. MP-372/EKŘ/2020, Městská policie Dubí zamítla návrh žalobce na obnovu řízení, neboť žalobce podle ní neuvedl žádné nové skutečnosti, které se podle svých slov měl dozvědět dne 9. 4. 2020. K námitkám ohledně veřejnoprávní smlouvy uvedla, že Městská policie Dubí v obci Srbice v daném období prováděla měření rychlosti a projednávala zjištěné přestupky či je oznamovala Magistrátu města Teplice v souladu s příslušnými právními předpisy. Nadřízený správní orgán Krajský úřad Ústeckého kraje neshledal žádné porušení obecně závazných předpisů a k uzavření veřejnoprávní smlouvy mezi městem Dubí a obcí Srbice udělil souhlas, který nabyl právní moci dne 29. 1. 2020.
19. O včasné odvolání žalobce žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí Městské policie Dubí potvrdil.
20. Podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Žádost o obnovu řízení lze podle § 100 odst. 2 první věty podat u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se účastník o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.

21. Soud musí nejprve odmítnout námitky žalobce, podle kterých správní orgány rozhodovaly o jiné žádosti než o jeho žádosti doručené Městské policii Dubí dne 15. 4. 2020. To, že správní orgány skutečně rozhodovaly o této žádosti, je zcela zřejmé z rekapitulační části odůvodnění obou vydaných rozhodnutí, kde je obsah žádosti ze dne 15. 4. 2020 shrnut, a s ohledem na obsah jeho odvolání toto bylo nepochybně zřejmé i žalobci. To, že je v řízení chybně pracováno s datem 17. 4. 2020, je pouze formální chybou, která vznikla v důsledku vepsání chybného data do kolonky „Došlo dne:“ na žádosti o povolení obnovy řízení. Při něm zjevně došlo k přehlédnutí, když zde bylo místo správného dne 15. 4. 2020 pracováno se dnem 17. 4. 2020, což byl podle detailu doručanky datové zprávy den, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba.
22. Dále se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, přičemž vycházel z toho, že správní řízení tvoří jeden celek. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
23. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že ani žalovaný se (stejně jako předtím Městská policie Dubí) nezabýval samou podstatou žalobcových námitek, tedy tím, že se žalobce měl dne 9. 4. 2020 dozvědět o tom, že ke změření jeho rychlosti strážníky Městské policie Dubí došlo na základě veřejnoprávní smlouvy, jejímž uzavřením podle žalobce došlo k obcházení zákona, neboť jejím účelem mělo mj. být i zákonem nedovolené přerozdělení výnosů z pokut vybraných v příkazním řízení za přestupky zjištěné v souvislosti s měřením rychlosti vozidel na území obce Srbice.
24. Žalovaný k veřejnoprávní smlouvě uvedl v zásadě pouze to, že skutečnost, že obec Srbice participuje na základě platné veřejnoprávní smlouvy s Městskou policií Dubí na výkonu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veřejné správy tím, že inkasuje část výnosu z pokut uložených za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, nezakládá ten fakt, že řidiči nejsou povinni tuto rychlost dodržovat. V další části pak žalovaný vnitřně rozporně – resp. minimálně značně nekoherentně a bez zřejmého logického závěru – argumentoval tím, že veřejnoprávní smlouva byla v době spáchání přestupku i nyní je volně dostupná na stránkách města Dubí, aby vzápětí dodal, že je zcela nelogické, aby žalobce předtím, než bude ochoten uhradit případný další příkaz na místě (pokutu) při potenciální možnosti překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, znal veškeré veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městy a obcemi, které se týkají měření rychlosti v jednotlivých obcích, neboť to je podle žalovaného zcela nereálné.

25. Žalovaný napadené rozhodnutí uzavřel tím, že žalobce „*neuvekl žádné skutečnosti, jež by nebyly známy, a tudíž zde nejsou žádné nové okolnosti, jež by odůvodňovaly obnovu řízení*“. K tomu soud uvádí, že pokud tím chtěl žalovaný říci to, že žalobce neuvekl žádné nové skutečnosti, které mu nebyly při vydání bloku na pokutu známy, je toto podle názoru soudu v rozporu s obsahem žádosti žalobce (viz bod 17. odůvodnění tohoto rozsudku). Lze jen doplnit, že pokud snad správním orgánům přišlo, že podání trpí vadami (například že není srozumitelné), měly žalobce v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat k odstranění vad tohoto podání.
26. Citovaný závěr žalovaného je však třeba odmítnout, i kdyby snad měl být chápán tak, že žalobce podle žalovaného ve své žádosti namítl pouze skutečnosti obecně známé nebo jiné skutečnosti, kterých si při vydání bloku na pokutu mohl a měl být vědom. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 74/2010-71, je totiž § 100 odst. 1 správního řádu nutno vykládat v tom smyslu, že pod pojmem „*skutečnosti, které nemohl uplatnit*“ je nutno rozumět takové skutečnosti, které se týkají konkrétní věci, existovaly v době původního řízení, ale nebyly součástí správního spisu, nebyly v dispozici účastníka řízení, s ohledem na jejich povahu nebylo po účastníku možno spravedlivě požadovat, aby v jeho dispozici byly a zároveň se nejednalo o obecně známé skutečnosti. K otázce, co se rozumí pod pojmem obecně známé skutečnosti, se vyslovil již Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25 (pramen Vážný 2044/1925 tr.), z něhož se podává, že „*[o]becně známé okolnosti netřeba dokazovati. Jsou jimi skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl. Všechny jiné skutečnosti jest nutno dokazovati příslušnými průvody. Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými.*“ Obecná známost tak podle názoru zdejšího soudu není dána například tím, že je určitá informace zveřejněna v médiích nebo dostupná na internetu.
27. Soud proto napadené rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Současně zrušil i rozhodnutí Městské policie Dubí ze dne 20. 7. 2020, č. j. MP-372/EKŘ/2020, neboť i to považuje za nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na výše uvedené posouzení soudu se vedle formálního kritéria obnovy řízení, tedy otázky, zda skutečnosti údajně vyplývající z předmětné smlouvy existovaly v době původního řízení a zda je žalobce nemohl uplatnit, bude muset zabývat zejména kritériem materiálním, tedy tím, zda skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo, mohou ku prospěchu žalobce odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Dalšími žalobními námitkami se soud s ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost nezabýval. Ze stejného důvodu soud ani neprovedl žalobcem navrhané dokazování důkazy označenými jako „rozhodnutí žalované ze dne 10.01.2020“ a „podnět k odstranění nečinnosti ze dne 20.06.2020“, které nebyly založeny v předloženém správním spise.
29. Soud uzavírá, že by bylo v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby se ke skutečnostem a argumentům uváděným žalobcem jako důvody pro nařízení obnovy řízení shodně ve správním i soudním řízení nejprve vymezoval soud, neboť by tím soud nepřípustně nahrazoval činnost žalovaného. Úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je právě a jen přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí. Věcný přezkum rozhodnutí však není možný, není-li rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby advokáta žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a podání repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů spojených s doplněním žaloby soud žalobci nepřiznal, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby argumentaci obsaženou v doplnění žaloby vtělil do textu žaloby samotné; doplnění žaloby tak podle názoru soudu nepředstavuje důvodně vynaložené náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. února 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)